

тътъ имъ пропадна. До вечерята турската артилерия държа 8-а и 6-а роти подъ огънь, но не успѣ да имъ причини никакви щети.

Тѣй като презъ този день 17-и пех. полкъ не настѣпи, а 20-и пех. полкъ бѣ останалъ около 1500 крачки по-назадъ отъ 8-а рота, изнесенитѣ две роти при с. Тарфа бѣха изложени на обхватъ и откъмъ двата си фланга. Поради това командирътъ на полка даде заповѣдь на 2-а дружина да се оттегли подъ прикритието на тъмнината, и да заеме гребена източно отъ Софасъ, а на Планинския артилерийски взводъ — да застане на старото си мѣсто, задъ Срѣдния участъкъ на позицията.

Заповѣданото оттегляне се извърши безшумно, и къмъ 22 часа всички роти бѣха заели мѣстата си.

Презъ този день 18-и полкъ имаше само трима войника ранени.

Отъ 22-и до 31-и мартъ положението на полка остана безъ промѣна. До 24-и мартъ Полковата позиция (хребетътъ западно отъ Софасъ) бѣ подѣлена между дружинитѣ, и се заемаше така: Дѣсенъ участъкъ — отъ 3-а дружина, Срѣденъ — отъ 4-а дружина, Лѣвъ — отъ 2-а дружина и въ резервъ остана 1-а дружина. Всѣка дружина заемаше участъка си съ по една рота въ бойни предни постове, като изпращаше малка частъ (патрулъ) на хребета източно отъ Софасъ. Другитѣ роти бѣха разположени задъ позицията на бивакъ. Следъ 24-и мартъ охранението на цѣлия полкови участъкъ се заемаше, както по-рано, — отъ една дружина.

Презъ това време предъ фронта на полка не се случи нищо особено. Отвреме-навреме имаше слаби престрелки и прелитания на отдѣлни неприятелски аероплани, които частитѣ безрезультатно обстрелваха.

Споредъ сведения отъ дезертьори-турски войници, срещу 18-и пех. полкъ се намиралъ по това време турскиятъ 22-и пех. полкъ съ четири орждия и четири картечници.

Г) Краятъ на войната съ Турция.

На 31-и мартъ следъ пладне 18-и пех. полкъ получи следното нареждане: „Понеже сж започнати преговори за прекратяване военнитѣ действия, до окончателното опредѣляне на неутралната зона отъ Комисията, да се избѣгватъ всѣкакъвъ видъ предизвикателства по преднитѣ линии, обаче, бдителността не трѣбва да се отслабва“. На следния день, 1-и априлъ, се получи отъ Щаба на бригадата съобщение, че военнитѣ действия съ турцитѣ се прекратяватъ. Тази вестъ се посрещна съ голѣма радостъ, и подеиствува успокоително на душитѣ на войницитѣ. Сега вече нѣмаше съмнение, че мирътъ ще се сключи. Следъ победитѣ при Булаиръ и Шаркьой, дето пропаднаха опититѣ за действия въ тила на Чаталджанската ни армия, и особено следъ превземането на Одринъ, надмощието на българската войска бѣше очевидно, и турцитѣ преклониха глава.